

Frame 1

พ่อเคยบอกว่า...ความฝันมันกินไม่ได้

“เส้นเล็กเนื้อเปื่อยล้วนครับป้า”

ก็ไม่ได้เถียงหรอกนะ...เขาไม่ได้กินความฝันเป็นอาหาร
เสียหน่อย...

แสงแดดอันประกอบไปด้วยรังสียูวีปริมาณมหาศาลทะ
ทะลุชั้นผิวเสียจนปวดแสบปวดร้อนไปหมด ชายหนุ่มยก
มือขึ้นเช็ดเหงื่อที่เกาะเป็นหยดตรงข้างขมับ อากาศร้อน
ในเมืองไทยฆ่าคนตายได้เลยทีเดียว... ยิ่งประกอบกับอุณหภูมิของกายเดียวในกระเพาะก็แทบจะสุกไปทั้งตัวแล้ว

“ผมไปนะป้า” เสียงทุ้มเอ่ยก่อนจะวางเงินค่าถ้วยเดียว
ไว้บนโต๊ะ เขายกแก้วพลาสติกเก่าๆสูบน้ำฟรีลงกระเพาะ
ให้ได้มากที่สุดเพราะการเดินทางไม่กี่เมตรจากร้านถึงที่
พักมันช่างเหมือนทะเลทรายเสียจริง

ชายหนุ่มเกร็งนิ้วตึ้นหนีบตะพลางจ้ำอ้าวๆไม่นานนักก็
ถึงที่หมาย บ้านชั้นเดียวขนาดเล็กๆเป็นที่อยู่อาศัยของ
เขา และไม่ว่าจะเล็ก แต่การตกแต่งของมันช่างมีสไตล์
และล้ำไม่เหมือนใครจริงๆ การใช้รองเท้าผ้าใบแขวน
ปลุกต้นไม้ หรือแม้แต่สวนแคบๆขนาดไม่กี่เมตรหน้า
บ้านยังเต็มไปด้วยประติมากรรมรูปทรงประหลาดๆที่
อธิบายที่มาไม่ได้

“ร้อนขนาดนี้ฆ่ากูให้ตายเหอะ” ชายหนุ่มสบถพลาถอด
เสื้อคลุมที่ใส่อยู່เหลือแต่เพียงเสื้อกล้ามด้านในเผยให้เห็น
รอยสักด้านในสีดำลวดลายแปลกๆที่เรียงตัวลงมาตั้งแต่
หัวไหล่ถึงข้อศอกของแขนขวา เขาเสยเส้นผมสีดำสนิท
เปื้อนเหงื่อที่กรูกรังบนหน้าออกก่อนที่จะลงมือถอดเสื้อ
กล้ามตัวนั้นทิ้งจนร่างกายที่อบบอบเปลือยเปล่า

จดหมายจำนวนมากถูกกองไว้บนโต๊ะ ทุกฉบับล้วนจำ
หน้าซองถึง ‘นายศิลปิน จิตรกุลธร’ ทั้งสิน ไข่แล้ว...ชาย
หนุ่มชื่อ ‘ศิลปิน’ แต่ทุกคนเรียกเขาตามชื่อเล่นว่า
‘ภาพ’

ภาพฉีกจดหมายตอบกลับจากบริษัทต่างๆจนครบทุก
ซอง แล้วค้นพบว่าเขาไม่ได้งานใหม่อีกตามเคย นอกจาก
สองฉบับที่ไม่สมควรเป็นภาโรงธนาครกับพระนั้กงานเซ็ด
กระจกตึกใบหยกที่ภาพก็ไม่น้ใจว่าเขาตอบรับหรือไม่
เพราะชายหนุ่มฉีกมันทิ้งเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยก่อนจะได้
อ่านเสียอีก

เริ่มจากเรียน...จบก็ออกมาทำงานที่ตัวเองรัก แต่ตอนนี้
แค่รักมันอาจจะไม่พอเหมือนพ่อเคยว่าไว้ เพราะความ
รักมันกินไม่อิ่มต้องเสียแล้ว ภาพเหลือบมองไปทั่วทั้ง
บ้านของตัวเอง...มันเป็นเกลอรีเล็กๆที่เขาภูมิใจ
ภาพเขียนซึ่งเฟรมไม้เรียงรายกันเต็มผนัง ส่วนนั้นเป็น
ส่วนที่เขียนเสร็จแล้ว อีกฝาอกของบ้านเป็นห้องทำงาน
ของเขาซึ่งถูกแบ่งชั้นด้วยฉากไม้เก่าๆเอาไว้กันสีเลอะ
งานที่เสร็จแล้วเท่านั้น นอกจากนั้นภาพก็ไม่เห็น
ประโยชน์อื่นใดของมันอีก

ภาพเป็นจิตรกร...เขาคิดว่าเขาเกิดมาเพื่อสิ่งนี้ คิดว่า
พวกเราคืออวัยวะที่สามสิบสาม ถังสี่คือหยาดเหงื่อของชีวิต
ที่สาตเพลงบนผ้าใบ แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่าพวกมันยังงมงาย
ก็เป็นแค่พวกมัน ที่สำคัญ...มันแตกไม่ได้!

‘ภาพ...เราเกิดมาเพื่อตามหาความฝันนะลูก ถึงพ่อจะไม่
เคยซื้ออะไรดีๆให้เอ็งกิน แต่เราอยู่ด้วยใจนะลูก’